

TAITEILIJA

Taiteilija on myöskin ihminen, libaa, verta ja luuta. Mahdollisesti hän on hieman "omituinen", kuten hienommasti sanotaan. Mahdollisesti hänellä on pitempi ja pörröisempi tukka kuin tavallisilla ihmisillä; mahdollisesti hänellä on villiparta, kapeat housunlahkeet ja ruskettuneet, kulumisesta ja jostain muusta kiiltäviksi käyneet vaatteet, ja hoikka, liialla lihavuudella pilaamaton kaula, johon erinomaisesti soveltuu puolen korttelin korkuinen kaulus. — Mutta nämä ja muut mahdollisesti vielä suuremmat "omituisuudet" johtuvat eräästä aivan luonnollisesta syystä. Näbkääs, vaikka taiteilija ei olekaan kovin suuresti maallisen mammonan perään, tekee elämä hänestäkin sairurin. Siksi hän ei usein leikkuuta tukkaansa eikä ajata partaansa, siksi hän myöskin pitää kapeita housunlahkeita — ne kun muutoinkin soveltuvat hänen säärilleen, siksi hän pitää ruskettuneita ja kulumisesta kiiltäviksi käyneitä vaatteita — joissa saattaa siellä täällä pilkistää palkeenkieli tai paikka, ja siksi hän kuluttaa kengänkorkonsa kantapäätä myöten ennenkuin raahii ne pois heittää. Mutta koska hän on herrasmies, ei hän halua näyttää maailmalle ylen pitkää alastonta kaulaansa ja siksi täytyy hänen huolehtia että se on peitetty muodinmukaisella tavalla.

Hänen asuntonsa voi olla varsin vaatimaton — samalla "taiteellinen", kuten koko hänen olentosa. Hänellä on pieni huone, jossa on yksi akkuna, varustettuna rikkinäisellä ruudulla. Tämä on tukittu vanhoilla housuilla, joita ei enää taiteilijakaan viitsi päällään pitää, sillä rihma ja paikka ei enää tee niissä tehtävänsä. Tätä käyttää taiteilija ilmanvaihtoa varten; — hän-

kin näes kaipaa raitista ilmaa, mutta ei ole halukas sitä päivisin ulkoa etsimään, sillä hän karttelee ihmisten seuraa. Yönsä, palasen aamua, lepää hän huoneensa nurkassa, käsivarsi päänalaseksi taivutettuna. Tavaralaatikko tekee pöydän, toinen tuolin virkaa. Paperossilaatikon pohjaan kiinnittää hän kynttilänpätjän, jonka valossa jumalaisia pyrkimyksiään harjoittaa. Jostain roska-läjästä hämärän aikana löydetty ajurin saapas hoitaa kunniallista paperikorin virkaa ja vanha päällyskenkä sylkyastian tärkeää tehtävää: — taiteilijalla on näes eräs tauti, joka erittää paljonlaisen eräänlaista epämieluisen näköistä uestettä ja pelastaa hänet vihdoin tästä matoisesta maailmasta onnellisemmille olo-tiloille.

Tässä ihanteellisessa asunnossaan valmistelee taiteilija kuolemattomia teoksiaan, semmoisia kuin: Tie onneen, Rikkaaksi tulemisen salaisuus, tahi jotain muuta sen tapaista. Jos hän on runoilija, laulaa hän urhojen kuolemattomuudesta, ruusuista, lemmeistä yms. Tahi jos hän on maalaja, ikuistuttaa hän sivel-
timellä taulut sellaiset kuin: Vapaus, Onni, Autuaitten kevät
j. n. e.

Niin kauvan kuin henki hänen luhistuneessa rinnassaan kulkee, takovat hänen kuumeiset aivonsa herkeämättä. Mutta useimmiten käy niin että hänen elämäntyttilänsä sammuu ennen-
kuin ehtii kuolemattomat teoksensa viimeistellä.

Olisi häpeä sanoa että hän kuoli saiturautensa takia nälkään ja kurjuuteen, siksi ei siitä heti puhuta mitään. Hänen köykäsen ruumisrähjänsä hantaus tapahtun aivan hiljaa ja huomaamatta, joku salanen ystävä mahdollisesti perästä päin käy viskaamassa haudalle taiteellisesti muovailemansa kanervakimpun. Vuosien vierieissä peittyi kumpu rikkaruoholla ja villipensaalla.

Mutta kun hän, taiteilija, on jo ollut aikoja poissa ja muistonsa unohtunut, silloin muistaa joku "taiteen ystävä" että hänkin on kerran ollut olemassa. Ja "taiteen ystävät" alkavat penkoa hänen kätköjään ja löytävät sieltä jonkun erinomaisen — kuolemattoman tekeleen, joka, vaikka vielä viimeistelyä vailla, herättää huomiota. Nyt aletaan surkutella, kuinka ei häntä aikanaan "ymmärretty", kuinka hän sai sortua vielä nuorena kovan kohtalonsa edessä. Mitä hänestä olisi tullutkaan, jos hän olisi saanut elää! — — —

Ja "taiteen ystävät" panevat toimeen yleisen keräyksen muistopatsaan pystyttämistä varten suurelle vainajalle. Huomatut elävät taiteilijat saavat nyt "taiteen ystävien" toimesta tuotteliasta työtä. "Suuren vainajan" hauta etsitään vaivalla ylös, puhdistetaan, siistitään, kaunistetaan ja taiteellinen muistopatsas avataan suurilla juhlallisuuksilla, jonka kestäessä patsas peittyi seppeleihin ja kukkasiin.

Taiteilija, joka tietysti on päässyt taivaaseen, katselee hohkavien pilvien yli alas maan pinnalle surumielisesti hymyillen.

Aku Päiviö.

VAPAAUTEEN!